

UZASADNIENIE

Strona powodowa – (...) S.A. z siedzibą w W., wniosła o zasądzenie w elektronicznym postępowaniu upominawczym od pozwanego M. K. kwoty 2032,70 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 27 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu strona powodowa powołała, że strony w dniu 01 września 2014r. zawarły umowę o świadczenie usług. Z tym zastrzeżeniem, że w dniu 02 czerwca 2014r. na podstawie art. 492 § 1 pkt 1 k.s.h. spółka (...) + (...) S.A. połączyła się z (...) S.A.. Wszelkie prawa i obowiązki z dniem połączenia, a wynikające z umów zawartych przez (...) + (...) S.A., przeszły na rzecz strony powodowej. Spółka akcyjna (...) powstała z przekształcenia (...) Sp. z o.o. Powód w umowie o świadczenie usług zobowiązał się do rozpowszechniania programów telewizyjnych i radiowych oraz dostarczenia pozwanemu sprzętu umożliwiającego ich odcodowanie i odbiór. Sprzęt, zgodnie z treścią regulaminu do umowy, został przekazany pozwanemu. Pozwany natomiast zobowiązał się do terminowego uiszczania opłat abonamentowych, jednakże nie wywiązał się ze swojego zobowiązania. W następstwie tego powód rozwiązał z pozwanym wskazaną umowę w dniu 30 czerwca 2015r. Na dzień wniesienia niniejszego pozwu pozwany zalegał z zapłatą z tytułu abonamentu na kwotę 349,94 zł oraz z tytułu naliczonych odsetek ustawowych od tej kwoty na kwotę 53,80 zł. Pozwanym pismem z dnia 16 lipca 2015r. został poinformowany o rozwiązaniu umowy i wezwany do zwrotu sprzętu oraz poinformowany o konsekwencjach braku zwrotu takiego sprzętu, a wynikające z regulaminu, w postaci kary umownej. Zgodnie z treścią regulaminu pozwany był obowiązany do zwrotu otrzymanego w najem sprzętu w terminie 14 dni od rozwiązania umowy. W związku z niezwróceniem sprzętu w powyższym terminie w dniu 10 sierpnia 2015r. powód wysłał do pozwanego wezwanie do zapłaty kary umownej w kwocie 100 zł. Powód podkreślił, że zapłata kary z tytułu nieterminowego zwrotu sprzętu nie zwalnia pozwanego od obowiązku jego zwrotu. Biorąc pod uwagę, że do dnia wniesienia pozwu pozwany nie zwrócił przekazanego mu sprzętu, powód domaga się również odszkodowania w wysokości określonej w rodz. IX Regulaminu świadczenia usług, tj. kwoty 560 zł (równowartość niezwróconego sprzętu). Z uwagi na przedterminowe rozwiązanie umowy z winy pozwanego przed upływem okresu minimalnego, pozwany zobowiązany jest do uiszczenia na rzecz powoda kwoty odszkodowania stanowiącego ulgę, pomniejszoną o proporcjonalną wartość ulgi za okres świadczenia usług od dnia rozpoczęcia korzystania z usług z okresem gwarantowanego korzystania do dnia dezaktywacji usług. Powód notą księgową nr (...) z dnia 12 lipca 2015r. wezwał pozwanego do zapłaty kwoty odszkodowania w wysokości 968,96 zł (zgodnie z IX rozdziału regulaminu świadczenia usług). W konsekwencji łączna wysokość żądania wynosi 2 032,70 zł.

Postanowieniem z dnia 10 lutego 2016 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 155743/16 stwierdził brak podstawy do wydania nakazu zapłaty i sprawę przekazał do Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie.

Strona powoda uzupełniła braki pozwu w trybie art. 505³⁷ k.p.c. i podtrzymała dotychczasowe stanowisko w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 01 września 2014 r. pozwany M. K. zawarł z (...) S.A. siedzibą w W. umowę o świadczenie usług na okres 24 miesięcy, w ramach pakietu C. +. Na mocy umowy otrzymał dekodery oraz sprzęt w postaci wifiBOX i kart dekodujących. Przy zawarciu umowy pobrano opłatę aktywacyjną w wysokości 49 zł. Załącznikiem do umowy był min. Regulamin Świadczenia Usług z dnia 19 marca 2013r., cennik z dnia 19 marca 2013r., Szczegółowe warunki korzystania ze sprzętu, Szczegółowe warunki świadczenia Pakietu C. +.

Zgodnie z Regulaminem świadczenia usług powód udostępnił abonamentowi usługi, głównie kodowane usługi audiowizualne. Abonament natomiast był zobowiązany do regulowania opłat określonych w Umowie, Cenniku, Szczegółowych Warunkach (...). Termin płatności określał dostawca usługi wskazując go na dokumencie płatniczym. W przypadku opóźnienia w uiszczaniu opłat powód zastrzegł sobie prawo naliczania odsetek ustawowych za cały okres opóźnienia. Strony miały prawo – bez podania przyczyny- rozwiązania umowy za zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia. W przypadku wcześniejszego rozwiązania przez abonament, wcześniejszego

rozwiązania z przyczyn określonych w umowie, Regulaminie, Cenniku, Szczegółowych Warunkach, Warunkach (...), uzasadniającego wcześniejsze rozwiązanie, a leżących po stronie Abonenta, umowy zawartej na czas oznaczony, gdy z zawarciem umowy związane było przyznanie abonamentowi ulgi, dostawca usług zastrzegł sobie prawo żądania od abonenta, z tytułu wcześniejszego rozwiązania umowy, kary w wysokości udzielonej abonentowi ulgi, pomniejszonej o proporcjonalną wartość usługi za okres świadczenia usługi od dnia zawarcia umowy do dnia dezaktywacji usługi. Nadto w razie wygaśnięcia umowy Abonent zobowiązany był do niezwłocznego zwrotu udostępnionego sprzętu, z tym że nie mogło to nastąpić później niż 14 dni od dnia zakończenia umowy. W razie braku takiego zwrotu, nieterminowego zwrotu bądź zwrotu sprzętu uszkodzonego Abonent był zobowiązany do uiszczenia na rzecz dostawcy kary w wysokości określonej w Cenniku, Szczegółowych Warunkach, Warunkach promocji (rozdział IX).

Zgodnie z tabelą zawartą w Regulaminie świadczenia usług miesięczna opłata za usługi świadczone w ramach pakietu C. + wynosiła 59 zł.

Dowód: umowa o świadczenie usług z dnia 01.09.2014r.- k.18.

W dniu 12 lipca 2015 r. strona powodowa wstawiła notę księgową nr (...) adresowaną do pozwanego na kwotę 968,96 zł z tytułem: kara umowna za niedotrzymanie warunków promocji.

Dowód: notę księgową nr (...) - k.19.

W dniu 10 sierpnia 2015 r. strona powodowa wstawiła notę księgową nr (...) adresowaną do pozwanego na kwotę 100 zł z tytułem: kara umowna z tytułu niedotrzymania terminu zwrotu sprzętu.

Dowód: notę księgową nr (...) - k.20.

W dniu 16 lipca 2015r. strona powodowa sporządziła pisemne oświadczenie kierowane do pozwanego, zgodnie z którym pozwany zrezygnował z usług dystrybutora, a umowa uległa rozwiązaniu z dniem 30 czerwca 2015r. W związku z tym naliczono karę w wysokości 968,96 zł z tytułu rozwiązania umowy przed okresem oznaczonym wynikającym z warunków promocji, z których pozwany skorzystał. Jednocześnie powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 1323,42 zł w terminie do dnia 31 lipca 2015r., a na żadaną kwotę składały się : zaległe opłaty abonamentowe w kwocie 354,46 zł oraz w/w kara za niedotrzymanie umowy w kwocie 968,96zł.

Dowód: pismo z 16.07.2015 r.-k. 22.

W dniu 10 sierpnia 2015r. strona powodowa sporządziła wezwanie do zwrotu sprzętu oraz do zapłaty kwoty 1423,42 zł, która uwzględniała również karę za nieterminowy zwrot sprzętu w wysokości 100 zł.

Dowód: pismo z 10.08.2015 r.-k. 23v,

Sąd zważył, co następuje:

Jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny, o czym stanowi art. 339 § 1 k.p.c. Na mocy art. 339 § 2 k.p.c. wydając wyrok zaoczny przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. W toku niniejszego procesu pozwana zachowała postawę całkowicie bierną. Nie złożyła odpowiedzi na pozew, nie stawiła się także na rozprawie. W przedmiotowej sprawie spełnione zostały zatem powyższe przesłanki do wydania wyroku zaocznego. Jednocześnie w ocenie Sądu nie wystąpiły przesłanki pozytywne zawarte w treści 339 § 2 k.p.c..

Należy wskazać, że niezależnie od wynikającego z przytoczonego wyżej domniemania prawdziwości twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy, Sąd ma każdorazowo obowiązek krytycznego ustosunkowania się do jego twierdzeń z punktu widzenia ich ewentualnej zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy. W przypadku wątpliwości w tym

przedmiocie, Sąd nie może wydać wyroku zaocznego, opierając się tylko na twierdzeniach powoda o okolicznościach faktycznych. Należy przeprowadzić postępowanie dowodowe w celu wyjaśnienia powstałych wątpliwości (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1998 roku, I CKU 85/98, LEX nr 1216211; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 września 1997 roku, I CKU 115/97, LEX nr 1227454).

Zawarte w pozwie twierdzenia budziły poważne wątpliwości Sądu, wobec czego uznał on za konieczne przeprowadzenie postępowania dowodowego.

Zgodnie bowiem z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Normie tej w warstwie procesowej odpowiadają art. 3 k.p.c., zgodnie z którym strony zobowiązane są przedstawiać dowody i art. 232 k.p.c., według którego strony są zobowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z jakich wywodzą skutki prawne. Na stronie powodowej ciążył obowiązek wskazania istnienia i wysokości dochodzonego roszczenia.

W ocenie Sądu materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do uznania, ażeby zaistniały przesłanki uzasadniające obciążenie pozwanego należnościami dochodzonymi pozwem a wynikającymi z dokumentów przedstawionych Sądowi do oceny. Powód nie wykazał bowiem dostatecznie, że służy mu wiarygodność wobec pozwanego.

Nie ulega wątpliwości, że strony zawarły w dniu 1 września 2014r. umowę o świadczenie usług, na moc której powód zobowiązał się do udostępnienia programów audiowizualnych, a pozwany do uiszczenia opłat abonenckich. Treść stosunku prawnego stron określały przede wszystkim dokument w postaci : Regulamin świadczenia usług, Cennik, Szczegółowe warunki korzystania za sprzętu oraz Warunki (...). Jednakże strona powodowa dołączyła do pozwu jedynie umowę z dnia 1 września 2014r. oraz Regulamin świadczenia usług, a na podstawie tych dokumentów Sąd nie był w stanie ocenić czy zobowiązanie pozwanego istnieje i w jakiej wysokości. Brak pozostałych dokumentów uniemożliwia Sądowi weryfikację zasadności dochodzonej kwoty.

Strona powodowa podała, że na dochodzoną kwotę składa się:

- 349,94 zł tytułem niezapłaconych opłat abonamentowych,
- 53,80 zł tytułem odsetek ustawowych naliczonych od zaległych należności abonamentowych,
- 100 zł tytułem nieterminowego zwrotu sprzętu,
- 560 zł tytułem kary za niezwrócenie sprzętu,
- 968,96 zł tytułem kary umownej za niedotrzymanie warunków promocji.

Brak w/w regulaminów i cennika uniemożliwił Sądowi określenie jakiej wysokości były opłaty abonenckie, jaki był termin ich płatności. Nie można więc ustalić, ani wysokości tych opłat ani daty początkowej naliczania odsetek w razie uchybie płatności tych świadczeń. Powód nie przedłożył żadnych dokumentów na potwierdzenie istnienia zadłużenia z tytułu opłat abonenckich. Należy zauważyć, że pozwany wykupił usługę w ramach pakietu C. +, a opłata abonencka wynosiła- zgodnie z regulaminem świadczenia usług- 59 zł. Natomiast kwota zaległych opłat abonenckich nie jest iloczynem tej kwoty (349,94 / 59 zł = 5,93). Nadto zgodnie z regulaminem data płatności poszczególnych opłat miała wynikać z dokumentu płatności. Powód nie dołączył do pozwu tych dokumentów płatności, a więc Sąd nie był w stanie również zweryfikować kolejną pozycję dochodzonej kwoty, tj. skapitalizowane odsetki w wysokości 53,80 zł.

W aktach sądy jest dokument pt. (...) i na podstawie tego dokumentu można powziąć wiedzę jakie kwoty z jakimi datami płatności składają się na tą pierwszą pozycję. Jednak niniejsze zawiadomienie nie znajduje potwierdzenia w innych dokumentach zgromadzonych w sprawie. Nie jest oparzone żadną datą. Stanowi wyłącznie dokument prywatny, że takie oświadczenia zostało złożone. Nie może ten dokument przesądzać o istnieniu zaległości z tytułu

opłat abonenckich i daty początkowej naliczania odsetek. Ten dokument nie wyjaśnia skąd różne kwoty abonamenty w różnych miesiącach, skoro pozwany miał płacić miesięcznie 59 zł.

Ponadto powód dochodzi kar za nieterminowy zwrot sprzętu oraz za brak takiej zwrotu w ogóle. Z treści umowy stron wynika, że pozwany otrzymał sprzęt w postaci wifibox. Dołączony do pozwu Regulamin świadczenia usług zawiera regulację dotyczące kar za niezwrócenie w terminie sprzętu. Jednak w tych regulacjach, sklasyfikowanych według rodzaju najętego sprzętu, brak jest urządzenia o nazwie wifibox. Można znaleźć szczegółowe warunki korzystania ze sprzętu typu mediaBox+, turboBox+, ultraBox+, B.+ oraz SD. Trudno jest powiedzieć do której z kategorii sprzętu zalicza się wifibox, z którego korzystał pozwany. Nadto wysokość kary za brak zwrotu sprzętu nie została wykazana, gdyż nie dołączono dokumentu w postaci: Cennika, Szczegółowych Warunków, Warunków promocji, a zgodnie z Regulaminem tam należałoby szukać regulacji pozwalających ustalić wysokość tej kar.

Głównym składnikiem dochodzonej kwoty jest kara umowna za niedotrzymanie warunków promocji w kwocie 968,96 zł. Przede wszystkim należy zwrócić uwagę, że z treści umowy nie wynika, aby umowa stron była zawierana w ramach jakiejś akcji promocyjnej, aby pozwany otrzymał jakiś upust. Wprawdzie z rozdziału IX pkt 5 Regulaminu wynika, że w przypadku wcześniejszego rozwiązania umowy zawartej na czas oznaczony, gdy z zawarciem umowy związane było przyznanie abonamentowi ulgi, dostawca usług zastrzegł sobie prawo żądania od abonenta, z tytułu wcześniejszego rozwiązania umowy, kary w wysokości udzielonej abonentowi ulgi, pomniejszonej o proporcjonalną wartość usługi za okres świadczenia usługi od dnia zawarcia umowy do dnia dezaktywacji usługi. Jednak z załączonych dokumentów nie wynika, aby pozwanemu była przyznana jakaś ulga.

Na koniec należy nadmienić, iż not księgowe oraz wezwanie do zapłaty strony powodowej nie mogą konwalidować w/w braków, gdyż stanowią wyłącznie dokument prywatny. Zgodnie z art. 254 k.p.c. dokument prywatny stanowi dowód tego, że osoba która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Dokument ten stanowi jedynie potwierdzenie, iż został on sporządzony. Nadto nie został dołączony dowód nadania niniejszych pism pozwanemu.

Podsumowując, brak jest miarodajnych dowodów, w konsekwencji czego Sąd nie jest w stanie stwierdzić czy pozwany posiadał w ogóle jakiegokolwiek nieuregulowane zadłużenie wobec powoda. Na uzasadnienie żądania strona powodowa przedłożyła tylko umowę z pozwanym z dnia 01 września 2014r. Umowa określała tylko część treści stosunku prawnego łączącego strony, dalsze postanowienia były zawarte w regulaminach, cennikach i warunkach promocji których strona powodowa już nie dołączyła. Sam fakt zawarcia umowy nie przesądza jeszcze o tym, że pozwany nie wywiązał się z tej umowy. Brak jest bowiem – na co powoływał się powód w pozwie- dowodu rozwiązania tej umowy przez pozwanego w dniu 30 czerwca 2015r. Wykazanie tej okoliczności było bardzo istotne, gdyż powód dochodzi licznych świadczeń obciążających pozwanego na skutek rozwiązania umowy przed terminem. Wobec braku w/w regulaminów, cennika i warunków Sąd nie jest w stanie określić, czy strona powodowa zasadnie dochodzi wszystkich składników żądanej kwoty. W konsekwencji Sąd uznał, że powód nie przedstawił dokumentów źródłowych, wskazujących na wysokość i sposób naliczenia należności objętej pozwem, wobec czego Sąd pozbawiony został możliwości weryfikacji zakresu zobowiązania pozwanego.

Wskazać w tym miejscu należy, że strona powodowa jest przedsiębiorcą korzystającym z profesjonalnej obsługi prawnej. Z tych względów powinna być świadoma zasad prowadzenia procesu cywilnego i występowania w nim w charakterze strony aktywnej. Przypomnieć jednak wypada, iż strona powodowa nie może się powoływać przed Sądem na dokumenty, nawet gdyby ich treść była znana pozwanemu, jeżeli nie zostały przedstawione jako dowody w sprawie. Przedstawienie dowodów w rozumieniu art. 3 k.p.c. i art. 232 k.p.c. oznacza w wypadku dowodów z dokumentów po prostu ich złożenie do akt sprawy w załączeniu do pisma procesowego albo podczas rozprawy. Zatem strona powodowa zastępowana przez profesjonalnego pełnomocnika powinna wykazać się należyłą aktywnością dowodową i w zakresie dokumentów przedłożyć je Sądowi wraz z pozwem. Zaniechanie strony powodowej w tym zakresie może tylko zadziałać na jej niekorzyść. Uznać zatem należało, iż strona powodowa w toku niniejszego postępowania wykazała się bierną postawą.

Mając więc na uwadze, że strona powodowa nie udowodniła istnienia dochodzonych wierzytelności, należało powództwo oddalić.

ZARZĄDZENIE

1. (...),

2. (...)

3. (...)

26 lipca 2016r.